

DE ECHTE GEUS

**DE
ECHTE
GEUS**

ROB GEUS

*Ik draag dit boek op aan Esmee en Levi,
twee parels die mijn leven verrijken.*

ISBN 978-90-9035-310-4

Uitgever: Rob Geus BV

Auteur: Rob Geus

Redactie: Kim Buitenhuis

Eindredactie: Thea Tijssen

Coverfoto's: William Rutten

Overige foto's: privécollectie Rob Geus

Vormgeving: Saskia Janssen

Management: Daniel L. Istatia - Momento Talent

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	10
1 Niet praten tijdens het eten	12
2 Pispaal in de keuken	20
3 Sluipmoordenaar	28
4 Rijke oudjes	35
5 Story	40
6 Bijna-doodervaring	45
7 Voor het eerst op tv	54
8 Kakkerlak in de keuken	59
9 Zuipen met sterren	65
10 Met de dood bedreigd	71
11 Agressieve mannetjes	76
12 Geus gegijzeld	82
13 De Smaakpannenkoek	87
14 Gescheiden man vindt nieuwe liefde	91
15 Stierensperma en stront	99

16 Pornoset en parenclub	107
17 De onzin van het kunstgras stofzuigen	113
18 DIXI naast de wok	120
19 De grootste naaistreek ooit	126
20 De Wensboom	138
21 Voor de tweede keer vader	149
22 Een bijzonder mailtje	155
23 Expeditie Robinson	159
24 Weeskinderen in Afrika en Roemenië	170
25 Voetbalvrienden	180
26 Man, man, man	189
27 De toekomst	197
Dankwoord	202

VOORWOORD

Ik heb weleens het idee dat mensen denken dat ik thuis ingeseald op de bank zit. Nou ik heb nieuws voor jullie, dat is dus niet waar. Ook bij mij dwarrelt er weleens een stofwolkje door de kamer. En ja, ook dan ben ik nog steeds vrolijk. Na twintig jaar leek het me dan ook een mooi moment om eens korte metten te maken met alle vooroordelen, al kan ik daar zelf ook hard om lachen, en mijn ondernemerslessen en opvallende carrièremomenten te delen.

Want net als zo'n beetje heel Nederland, ontdekte ook ik een nieuwe hobby in die eerste lockdown-periode: schrijven. Dankzij al dat gewroet in mijn verleden kwamen er toch ook een hoop herinneringen boven die ik

eigenlijk had weggestopt. Tongende BN'ers met wie ik voor een programma in het buitenland was, mijn bezoek aan een pornoset en parenclub voor het programma *Drekwerk* dat uiteindelijk nooit is uitgezonden en mijn duik in het riool. Maar ook het zware, bijna dodelijke ongeluk dat ik als twintiger meemaakte op Tenerife. Als ik daar niet goed was uitgekomen, was het een heel dun boekje geworden.

En natuurlijk de bizarre en zelfs gewelddadige ervaringen die ik dankzij *De Smaakpolitie* en *Red Mijn Vakantie* heb meegemaakt. Zelfs tot twee keer toe een gijzeling. Al had ik die liever niet op mijn bucketlist gehad. Ach ja, weer eens wat anders dan een giga kakkerlak in een mengbeker.

Dit boek voelt voor mij ook als een kans om wat zaken recht te zetten. Onjuistheden die tijdens mijn carrière de revue zijn gepasseerd en waar ik helaas nog altijd last van heb. Want nee mensen, ik ben geen oplichter.

Als tv-maker en als ondernemer geef ik letterlijk en figuurlijk door de jaren heen een kijkje in mijn keuken, waarbij door mijn hele leven eigenlijk één rode draad loopt. Want naast al het ren- en vliegwerk dat ik de afgelopen jaren heb gedaan; als dieetkok, tv-kok, keurmeester, restauranteigenaar en ondernemer, heb ik eigenlijk altijd één missie gehad: andere mensen helpen.

Wie weet kan ik jou als lezer met dit boek ook helpen. Al is het maar aan wat entertainment.

Veel leesplezier!

NIET PRATEN TIJDENS HET ETEN

Als klein ventje was ik al veel in de keuken te vinden. Samen met mijn moeder appeltaart bakken, mocht ik het deeg kneden. Dat deden we vaak op zaterdag, als mijn vader moest werken. Dertig jaar lang heeft hij als chef-kok in een verzorgingshuis in de keuken gestaan. Zodra hij thuiskwam, stond het eten klaar. Klokslag vijf uur gingen we aan tafel, elke dag weer. Voor mij veel te vroeg. Ik was een buitenkind, altijd aan het voetballen. Toch schoof ik elke dag stipt om vijf uur aan. Geen minuut later, anders kwam ik in de problemen. Ik werd best streng opgevoed. Vooral mijn vader was van de

Met mijn grote zus Helma.

discipline en regels. Op sommige momenten iets te, als je het mij vraagt. Zo moesten we tijdens het eten altijd stil zijn. Terwijl ik juist vind: het avondeten is hét moment om lekker de dag door te nemen. Samen bespreken wat iedereen heeft beleefd. Dan moet het gezellig zijn, geen doodse stilte. Daar dacht hij duidelijk anders over. Mijn vader zei vaak: “Als je praat, wordt je eten koud en dat is zonde.” Misschien dat dit weer voortkwam uit zijn jeugd, dat weet ik niet.

Hij weet inmiddels wel dat ik dit zo heb ervaren en dat ik over een aantal zaken nou eenmaal anders denk

dan hij. Zo is het avondeten voor mij en mijn gezin een van de belangrijkste momenten van de dag. Dat merkt hij ook als 'ie met mijn moeder wekelijks bij ons eet. Daar maken we altijd iets gezelligs van. Mijn moeder lijkt wat dat betreft meer op mij. Ze is echt een flapuit en houdt van gezelligheid, net als ik. De eerste jaren van mijn jeugd was ze altijd thuis. Toen mijn zus en ik in de puberteit kwamen, is mijn moeder haar eigen pedicurepraktijk begonnen. Dat werk doet ze nog steeds. Ondanks haar leeftijd: ze is inmiddels 76. Ze was even gestopt, maar miste het toch te erg. Wat dat betreft lijkt ik ook op haar: we zitten allebei niet graag stil. Toch denk ik niet dat ik op die leeftijd nog zo hard zal werken. Al is het ook m'n grootste nachtmerrie om straks helemaal niks meer te doen. Ik heb die uitdaging nodig.

Die passie voor werk had mijn vader ook. Hij was altijd bezig met zijn vak, ook thuis. Dat viel me als jochie al op. Receptjes uitknippen, inspiratie opdoen en nieuwe recepten bedenken. Hele mappen vol had 'ie. Als hij weleens thuis in de keuken werkte, keek en hielp ik graag mee. Een keer in de twee weken gingen we samen naar de slager. Kochten we een mooi stuk tournedos, dat we thuis trancheerden. Hij leerde me meteen hoe ik dat goed moest doen. Met dat dure vlees is dat helemaal belangrijk. Als je dat verkeerd snijdt, krijg je een averechtse reactie en kun je alles weggooien. Dat was ons vaste uitje. Gezellig samen naar de slager. Haalden we vaak ook een schenkeltje en maakten we verse soep. Mocht ik alles snijden.

Een van mijn eerste gerechten die ik als jong jochie zelf goed kon maken, was een maaltijdsalade vol verse ingrediënten als augurk, appel, aardappel en gestoofd rundvlees. Als ik de stooflapjes rook, wist ik al dat er een salade aan kwam. Dan mocht ik weer alles snijden. Deze salade is nog steeds een graag gegeten maaltijd bij onze familieverjaardagen.

Tussen de middag in mijn basisschooltijd stond ik ook vaak achter de pannen. Niet voor een culinair hoogstandje, maar voor de guilty pleasure uit mijn jeugd. Dikke plakken smac op wit brood. Het liefst gebakken. Ik zie zo nog het vet eruit druipen.

Mijn schooltijd ging me verder makkelijk af. De basisschool liep ik zo door, zonder ook maar een keer te blijven zitten. Ik was wel een ondeugend mannetje, maar niet lastig. Haalde geen kattenkwaad uit. Ik wist ook dat ik anders thuis problemen kreeg. En wat ik thuis niet deed, deed ik ook ergens anders niet. Maar hoe streng ik ook ben opgevoed, achteraf gezien ben ik wel dankbaar voor het feit dat mijn ouders me altijd discipline en regels hebben bijgebracht. Ik zie dit bij veel jeugd misgaan. Die hebben dit niet van huis uit meegekregen, waardoor ze ontsporen. Dat heb ik door de jaren heen ook weleens ervaren met de jongens en meiden die ik als leermeester heb opgeleid. Als ik de voorgeschiedenis van die kinderen hoor, kun je het sommigen niet eens kwalijk nemen dat ze net over het randje zijn gegaan. Als je van